

Proa

CHODERLOS DE LACLOS

Les relacions perilloses

Traducció de JOSEP-ANTON FERNÀNDEZ

CHODERLOS DE LACLOS
LES RELACIONS PERILLOSES

Traducció de Josep-Anton Fernàndez

Proa

Títol original francès:

Les liaisons dangereuses

La traducció d'aquesta obra compta amb un ajut
de la Institució de les Lletres Catalanes.

Primera edició: 1988

Primera edició en aquest format: novembre del 2022

© de la traducció: Josep-Anton Fernández

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

Composició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-7588-977-1

Dipòsit legal: B. 18.375-2022

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

LES RELACIONS PERILLOSES
O
CARTES

Recollides en una societat
i publicades
per a la instrucció d'algunes altres

per

C... de L...

PRIMERA PART

CARTA 1

CÉCILE VOLANGES A SOPHIE CARNAY
(a les Ursulines de...)

Ja veus, amiga meva, que mantinc la meva paraula, i que els barrets i les polaines no m'ocupen tot el temps; per a tu sempre en tindrè, de temps. Tanmateix, he vist més modelets en un sol dia que en els quatre anys que hem passat juntes; i crec que a la superba Tanville¹ li farà més ràbia la meva primera visita (penso demanar per ella) que ella no creu que ens en feia a nosaltres cada cop que venia a veure'ns *in fiocchi*. La Mamà m'ha consultat sobre tot; em tracta molt menys com una interna que abans. Tinc una minyona per a mi; dispo de una habitació i d'un gabinet, i t'escric en un escriptori molt bonic; me n'han donat la clau, i puc tancar-hi tot allò que vulgui. La Mamà m'ha dit que la veuria cada dia quan es llevés, que n'hi havia prou que em pentinés per dinar, perquè sempre estaríem soles, i que aleshores em diria cada dia a quina hora l'hauria d'anar a veure a la tarda. La resta del temps és a la meva disposició, i tinc la meva

1. Interna al mateix convent.

arpa, el meu dibuix i llibres com al convent, per bé que la Mare Perpètua no és aquí per renyar-me, i només que jo ho volgués podria estar-me sense fer res: però com que no tinc la meva Sophie per xerrar i per riure, m'estimo més estar ocupada.

Encara no són les cinc; no he d'anar amb la Mamà fins a les set: mira quanta estona, si tingués alguna cosa a dir-te! Però encara no m'han parlat de res, i sense els preparatius que veig que fan, i la quantitat de serventes que venen, totes per a mi, creuria que no pretenen casar-me, i que és un altre repapieig de la bona Joséphine.² Tanmateix, la Mamà m'ha dit tantes vegades que una damisella ha de ser al convent fins a casar-se, que, si ara me'n fa sortir, la Joséphine deu tenir raó.

Una carrossa acaba d'aturar-se a la porta, i la Mamà fa que em diguin d'anar de seguida a les seves habitacions. I si fos ell? No estic vestida, la mà em tremola i el cor em bateja. He demanat a la minyona si sabia qui hi ha amb la mare: «Segurament», m'ha dit, «és el senyor C***.» I reia. Oh, crec que és ell! Tornaré sens falta a explicar-te el que haurà passat. D'entrada, aquí tens el seu nom. Més val no fer-se esperar. Adeu, fins d'aquí a una estoneta.

Com te'n burlaràs, de la pobra Cécile! Oh! Quanta vergonya he passat! Però a tu també t'haurien embolicat. En entrar a l'habitació de la Mamà, he vist un senyor vestit de negre, dret al seu costat. L'he saludat tan bé com he pogut, i m'he quedat sense poder-me moure de lloc. Imagina't com l'examinava! «Senyora», ha dit a la mare, en saludar-me, «aquesta és una damisella encantadora, i jo aprecio més que mai el valor dels vostres favors.» Davant d'unes paraules tan positives, m'ha agafat una tremolor tan forta que no podia sostenir-me; he trobat una butaca, i m'hi he assegut, ben vermella i desconcertada. Enca-

2. Tornera del convent.

ra no m'havia assegut que ja tenia l'home als meus peus. Aleshores, la teva pobra Cécile ha perdut el cap; estava, com ha dit la Mamà, tota espantada. M'he aixecat amb un crit agut... mira, com el dia del tro. La Mamà ha esclafit de riure, tot dient-me: «I doncs, què tens? Seu i dona el peu al senyor.» En efecte, estimada amiga, el senyor era un sabater. No puc explicar-te la vergonya que he passat: afortunadament només hi havia la Mamà. Crec que quan estigui casada aquest sabater no tornarà a venir.

Reconeix que se'ns veu instruïdes! Adeu. Són prop de les sis, i la meva minyona diu que he de vestir-me. Adeu, estimada Sophie; t'estimo com si encara fos al convent.

P.S. No sé a través de qui enviar-te la meva carta, així que esperaré que vingui la Joséphine.

París, 3 d'agost de 17**.

CARTA 2

LA MARQUESA DE MERTEUIL AL VESCOMTE DE VALMONT
al Palauet de...

Torneu, estimat vescomte, torneu: què feu, què podeu fer a casa d'una tieta vella que us deixarà tots els seus béns? Sortiu de seguida; us necessito. He tingut una idea excel·lent, i vull confiar-vos-en l'execució. Amb aquests pocs mots n'hi hauria d'haver prou, massa honorat per la meva elecció, hauríeu de venir apressadament a rebre de genolls les meves ordres: però abuseu dels meus favors, fins i tot després que ja no us en serviu; i en l'alternativa d'un odi etern o d'una excessiva indulgència, la vostra felicitat vol que la meva bondat triomfi. Em plau, doncs, fer-vos saber els meus projectes: però jureu-me com a fidel ca-

valler que no correreu cap aventura fins que no hàgiu posat fi a aquesta. És digna d'un heroi: servireu l'amor i la venjança; serà, doncs, una altra martingala per afegir a les vostres memòries, perquè vull que siguin publicades algun dia, i jo m'encarrego d'escriure-les. Però deixem això, i tornem al que m'ocupa.

Madame de Volanges casa la filla: encara és un secret, però ahir m'ho va participar. I qui creieu que ha escollit com a gendre? El comte de Gercourt. Qui m'hauria dit que arribaria a ser la cosina de Gercourt? Estic tan empipada...! I doncs? No ho heu endevinat, encara? Oh, esperit barroer! Li heu perdonat, així, l'aventura de la Intendent?³ I jo, no he de queixar-me d'ell, monstre que sou?⁴ Però em calmo, i l'esperança de venjar-me asserena la meva ànima.

Com a mi, cent vegades us ha irritat la importància que dona Gercourt a la dona que tindrà i l'estúpida presumpció que li fa creure que esquivarà el destí inevitable. Coneixeu les seves ridícules prevencions a favor de les educacions enclaus-trades, i el seu prejudici, encara més ridícul, a favor de la continència de les rosses. En efecte, apostaria que, malgrat les seixanta mil lliures de renda de la petita Volanges, mai no hauria volgut aquest casament si ella hagués estat morena o si no hagués estat mai al convent. Provem-li, doncs, que no és més que un idiota: segur que algun dia ho serà; no és això el que més em preocupa: però el més divertit seria que comencés per aquí. Com riuríem, l'endemà, en sentir-lo fer-se el fatxenda!

3. Muller d'un intendent, administrador d'una província. (*N. del T.*)

4. Per entendre aquest passatge, cal saber que el comte de Gercourt va deixar la marquesa de Merteuil per la Intendent de..., que per ell havia sacrificat el vescomte de Valmont, i que va ser en aquell moment que la marquesa i el vescomte van apropar-se l'un a l'altre. Com que aquesta aventura és força anterior als esdeveniments de què es tracta en aquestes cartes, hem cregut que calia suprimir-ne tota la correspondència.

Perquè es farà el fatxenda; i després, si arribeu a formar aquesta noieta, serà una gran desgràcia si aquest Gercourt no es converteix, com qualsevol altre, en el tema de conversa de tot París.

D'altra banda, l'heroïna d'aquesta nova història mereix tota la vostra atenció: és realment bonica; només té quinze anys, és una poncelleta; beneïta, de veritat, com no n'hi ha d'altra, i sense maneres: però, els homes no temeu això; a més, té una certa mirada llangorosa que promet molt, de debò: afegeïu-hi que jo us la recomano; només us queda donar-me les gràcies i obeir-me.

Rebreu aquesta carta demà de matí. Exigeixo que demà a les set del vespre sigueu a casa meva. No rebré ningú fins a les vuit, ni tan sols el Príncep dels cavallers: no té prou cap per a un afer tan important. Com veieu, l'amor no m'ençega. A les vuit us retornaré la llibertat, i tornareu a les deu per sopar amb el bell objecte, perquè la mare i la filla soparan a casa meva. Adeu: és migdia tocat. Ben aviat no m'hauré d'ocupar més de vosaltres.

París, 4 d'agost de 17**.

CARTA 3

CÉCILE VOLANGES A SOPHIE CARNAY

Encara no sé res, amiga meva. Aahir la Mamà tenia molta gent a sopar. Malgrat l'interès amb què jo observava, sobretot els homes, vaig avorrir-me força. Homes i dones, tothom em mirava molt, i després parlaven a cau d'orella. I jo veia prou que parlaven de mi; això em feia posar vermella, sense que pogués impedir-ho. Bé ho hauria volgut, perquè vaig observar que quan

miraven les altres dones, elles no es posaven vermelles; o bé és el coloret que es posen el que impedeix de veure què els causa desconcert; perquè deu ser molt difícil no envermellir quan un home et mira fixament.

El que més m'inquietava era no saber què pensaven de mi. Amb tot, em sembla haver sentit dos o tres cops la paraula *bonica*; però he sentit ben clarament la paraula *beneita*; i ja cal que sigui cert, perquè la dona que ho deia és parenta i amiga de la meva mare; fins i tot sembla haver-se fet amiga meva de seguida. És l'única persona que em va dir alguna cosa en tota la nit. Demà soparem a casa seva.

També vaig sentir, després de sopar, un home que parlava de mi, n'estic segura, i li deia a un altre: «S'ha de deixar madurar, això; aquest hivern ja veurem.» Potser és aquest el que s'ha de casar amb mi; però aleshores no serà fins d'aquí a quatre mesos! M'agradaria saber què hi ha de tot això.

Ha arribat la Joséphine, i em diu que té pressa. De tota manera, vull explicar-te una de les meves *beneiteries*. Oh, crec que aquella senyora té raó!

Després del sopar van començar a jugar. Em vaig posar prop de la Mamà; no sé com m'ho vaig fer, però vaig adormir-me de seguida. Una gran riallada va despertar-me. No sé si reien de mi, però em sembla que sí. La Mamà em va donar permís per retirar-me, i això em va alegrar. Figura't que eren les onze tocases. Adeu, estimada Sophie; estima sempre la teva Cécile. T'asseguro que el món no és tan divertit com ens l'imaginàvem.

París, 4 d'agost de 17**.